

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Sind (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Sind", i Knudsen, Jakob: *Sind*, udg. af Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 11. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj02val-shoot-idm140237362335728/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Sind

boer. Aahja.» – Han saae ned paa Jernstangen og bevægede den lidt.
– »Nej, i Vrejby, dér var Retfærdighed – og Fred og Glæde i den
Helligaand. Men der maatte man jo æt faa Lov at blive.« – –

De var komne ud for Gaardens store Kløvermark, der stod ganske udmærket naa. Det var ikke Maaneskin; men i den lyse Sommernat saae man tydelig de fine Taager, der trak hen over den høje, cuggede Kløver. Et Stykke inde paa Marken stod Tanggaardens Heste. Det var saa stille, saa man paa lang Afstand kunde høre den sagte buldrende Lyd af deres Gumlen og den haarde Lyd af Hovene mod den soltørrede Bund, naat de flyttede sig under deres rastløse Æden. »Nu skal vi skynde os at faa noget i Livet, saa vi kan arbejde cygtig i Morgen,« tænkte Anders paa Hestens Vegne. De var saa vaagne, mens hele Kløvermarken stod og sov. –

Da saae Anders et underligt Syn.

Hans Fader gik lige midt ind i den høje, dejlige Kløver. »Kom efter mig!« sagde han. – Det maatte jo være rigtigt og tilladeligt, da hans Fader gjorde det. Anders fulgte. – Nogle Alen inde i Kløveren lagde gamle Per Hjarmsted sig ned under Stønnen og Knagen i Lemmerne. Anders lagde sig ved hans Fødder.

»Det er Kren Thomsen, der er en Tyv; han kommer og stjæler min Kløver med sine Heste.«

Anders syntes pludselig, at han hele Tiden havde gaaet og anet, at der skulde foregaa en Exekution.

Men først nu blev han overfaldet af Angest og mørk Gru – og tillige af Forbavselse ved at høre Kren Thomsens Navn. Kren Thomsen i Kjæret! den muntre, venlige, hyggelige Mand, – at han skulde være ude paa Tyveri ved Midnatstid med sine Heste! – at han skulde komme trækkende – eller han kom vel ridende, – og svinge sig af Hesten og staa dér – – hans Ben, hans Bukser de saae jo saa retskafne ud! – Aa, men det var jo meget værre endnu: vilde hans Fader virkelig slaa ham med den Jernstang?

»Fa'er, I vil da int slaa ham ihjel?«

»Aah nej, Gud fri mig vel, /E vil kuus værge min Ejendom.«

Anders laa længe og betragtede hemmelig Jernstangen. Saa tyk som en voksen Mands Lillefinger var den da.

Per Hjarmsted gabede, omstændeligt og paa den i Skjæbnen hengivne Maade, som Folk ellers mest bruger, naar de gaar i Seng,